

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος πέμπτο

Και να που η κατάρρα της έστερξε. Που έχασε το παιδί ίσως πάλι να έφταιγε το σπίτι που δεν της ζούσαν τα παιδιά. Έλεγε η μάνα, ότι όταν έσκαφταν για τα θεμέλια να το κτίσουν, βρήκαν ένα σκελετό ανθρώπου. Έλεγαν ότι πριν κτίσουν το σπίτι, εκεί υπήρχε ένα παλιό νεκροταφείο. Είχε βάλει εικονίσματα στις τέσσερες γωνίες του σπιτιού και τα λιβάνιζε κάθε βράδυ να διώξει το κακό. Γι' αυτό του είπε δεν πρέπει να νομίζεις ότι φταίει η μάνα που δεν μπορεί να πει αυτό το όνομα και την πίστεψε. Πάντα την πίστευε, ότι και να του έλεγε της είχε εμπιστοσύνη. Ένωθε σιγουριά στην αγκαλιά της και δεν ξαναπαρπονέθηκε για το μπέμπη.

Στις σκέψεις του σαν αστραπή πέρασε πρόσωπο του πατέρα του. Είχε περάσει πολλά στην ζωή του ο Γιάννης. Γεννήθηκε το 1885. Φτώχεια και δυστυχία εκείνα τα χρονιά. Ήταν η εποχή που οι γονείς έκαναν πολλά παιδιά για να τα σέρνουν να δουλεύουν στους πλουσίους για ένα κομμάτι ψωμί. Έτσι και ο πατέρας του. Μαζί με τα αλλά 3 αδέρφια του από 7 χρονών τον είχαν στείλει να κάνει θελήματα σε ένα αφεντικό πολύ μακριά από το χωριό του. Μια μέρα κάτι δεν έκανε στο αφεντικό και τον έδειραν. Αυτός έφυγε. Τρεις μέρες γύριζε μονός του τρώγοντας στάχια από τον κάμφο.

Τελικά έφτασε στο σπίτι. Μόλις τον είδε ο πατέρας του τον έδειρε αλύππτα και πάνω στον θυμό του τον δάγκωσε και του έκοψε το αυτί και τον πήγε πίσω να ζητήσει συγγνώμη από το αφεντικό του. Και σαν να μην έφτανε η φτώχεια τους, μεγάλωσε μέσα σε εποχή πολέμων. 12 χρονιά υπηρέτησε την πατρίδα του σε 7 επιστρατεύσεις.

Ο πρώτος πόλεμος με τους Τούρκους για να ελευθερώσουν την Μακεδονία όπως έλεγε με καμάρι. Έβαζε την ξιφολόγη στο όπλο του και πηδούσε στα χαρακώματά του εχθρού και τον έσφαζε σαν αρνί και ας ήταν καλός χριστιανός. Έπρεπε έλεγε να ελευθερώσουμε την Μακεδονία μας, αρκετά χρονιά ήταν σκλαβωμένη. Διηγούνταν ότι η πιο υπερήφανη στιγμή της ζωής του ήταν όταν ανήμερα του Αγίου Δημητρίου παρέλασε μπροστά στο βασιλέα Κωσταντίνο μέσα στην Θεσσαλονίκη, ελληνική πλέον μετά από τόσα χρονιά σκλαβιάς.

Τέλειωσε ο πόλεμος, πήγε στο χωριό του παντρεύτηκε, δεν το χάρηκε όμως. Ένα νέο διάγγελμα του βασιλέως τον καλούσε πάλι στα όπλα. Το διάγγελμα έλεγε τα εξής: Εις νέον αγώνα μας καλεί η πατρίς ενώ συμμαχήσαμε με άλλα χριστιανικά κράτη για να ελευθερώσουμε τους πάσχοντες αδελφούς μας και ευτυχίσουμε να ιδώμεν τον αγώνα μας στεφανωμέ-

νο με νίκη άπλητος, η σύμμαχος Βουλγαρία αρνήθηκε πάσα συνεννόσή. Επιζήτησε μόνη αυτή να σφετεριστεί τους καρπούς της κοινής νίκης χωρίς να αναγνωρίσει στους άλλους μίτη εθνολογικά δικαιώματα μίτη τίποτε και τελείωνε με το ζήτω ο ελληνικός στρατός, ζήτω ο ελληνικός στόλος.

Και πάλι πήραν τα όπλα οι Έλληνες πολεμώντας του Βουλγάρους αυτή την φορά και όχι μόνο οι Έλληνες της Ελλάδος αλλά και Έλληνες του εξωτερικού αφήσαν την ψυχία τους και πήγαν στην πατρίδα να βοηθήσουν και αυτοί όσο μπορούσαν. Το σύνθημα τους ήταν που έγινε και τραγούδι: «Τι ζητούν οι Βούλγαροι στην Μακεδονία, τι ζητούν οι βάρβαροι στα ελληνικά χωριά, το λένε οι φαντάροι, το λένε με καμάρι, μεγάλη Ελλάδα θέλομε και Κώστα βασιλιά».

Κάποτε τέλειωσε και αυτός ο πόλεμος και πάλι με νίκη των Ελλήνων. Το έλεγε άλλωστε και το διάγγελμα του βασιλέως: «Αξιωματικοί, υπαξιωματικοί, στρατιώτες και ναύτες, σεις είστε οι αγρότες της μεγαλνθήσης νέας Ελλάδος. Το αίμα σας, αι αγώναις σας, οι κόποι σας, η στέρψη σας και η καρτερία σας έκαναν την Ελλάδα μεγάλη. Όχι μόνο μεγάλη αλλά και δοξασμένη και ισχυρή. Λυπούμε ότι πολλοί πάνοπλοι από τους ανδρείους συμμαχητές μας δεν θα ακούσουν τον λόγο μου τούτο αλλά το αίμα των δεν εκύθει επί ματαιώ. Αιώνια η μνήμη των πεσόντων ηρώων. Μα σε εσάς του επιζώντας εκφράζω των θαυμασμό μου και τας ευχαριστίας και την υπερηφάνεια μου ότι ηγούμε τοιούτον στρατό και τοιούτον στόλο. Διέταξα όπως δοθόσιν μετάλλια εις πάντα όσους συμμετείχαν και στους δυο πολέμους. Αλλά υπεράνω παντων μεταλλείων και υπεράνω πάσης αμοιβής είμαι σίγουρος ότι στην καρδιά εκάστου προέχει ως αρίστη αμοιβή το συναίσθημα ότι έκαναν την πατρίδα μεγάλη. Ζητώ ο ελληνικός στρατός, Ζητώ ο ελληνικός στόλος, Βασιλεύς Κωσταντίνος».

Μπορεί ο βασιλιάς να τους έδωσε μετάλλια αλλά για το πατέρα του τα πράγματα δεν πήγαν καλά. Όταν αυτός πολεμούσε τους τούρκους και τους Βουλγάρους η γυναικά του πέθανε όταν γεννούσε απροστάτευτη χωρίς γιατρούς. Όταν ήρθε από τον πόλεμο δεν την βρήκε ζωντανή. Να τα αποτελέσματα που φέρνει ο πόλεμος.

Τέλειωσαν οι βαλκανικοί πόλεμοι, δεν πύχασε όμως η Ελλάδα. Άλλα προβλήματα μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας. Ο Βενιζέλος που ήταν τότε πρωθυπουργός ήθελε να συνέχισον τον πόλεμο, δεν τα κατάφερε όμως. Έτσι εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες από την Μικρά

Ασία, Πόντο, Σμύρνη και Τραπεζούντα έφτασαν στην Ελλάδα κυνηγημένοι. Χιλιάδες άλλοι τους έσφαξαν οι Τούρκοι.

Ο πατέρας του Πέτρου ξαναπαντρεύτηκε. Πλησίαζε τα 45 του χρονιά και έπρεπε κατά την γνώμη του να παντρευτεί νέα γυναικά να κάνει γιους που θα κρατούσαν την παράδοση της οικογένειας, να δουλέψουν να μεγαλώσουν την περιουσία όπως έκανε και αυτός με τα αλλά 3 αδέρφια του που τα χρήματα που έβγαζαν στην Αμερική του τα έστελναν να αγοράζει περιουσία.

Δεν άργησε να στείλει προξενιό σε μια κοπέλα στο χωριό του, 18 χρονιά μικρότερη του. Ο πατέρας της που είχε και άλλες κοπέλες να παντρεύει δέχτηκε, άλλωστε δεν ζήτησε προίκα και αυτός ήταν ένας λόγος να δεχτεί. Την κοπέλα δεν την ρώτησε κανείς. Πήγε ο γαμπρός στο σπίτι της νύφης την Παρασκευή, έτσι γινόταν τότε, μόνο την Παρασκευή να πηγαίνει ο γαμπρός στο σπίτι της νύφης μαζί με τους συμπέθερους να πάρουν τα ρούχα και την Κυριακή θα γινόταν ο γάμος.

Πράγματι όπως το είχε σχεδιάσει έτσι και έγινε. Έκαναν 7 παιδιά, δεν έζησαν όλα όμως. Που να ζήσουν, ούτε οι γιατροί είχαν τότε τα μέσα που έχουν τώρα να διαγνώσουν τις αρρώστιες και πολλές φορές έκαναν λάθος στη θεραπεία μα ούτε και τα καταλληλά φάρμακα υπήρχαν τότε.

Ο Πέτρος ήταν ο μικρότερος όπως είδαμε πιο πάνω. Τότε την Ελλάδα την κυβερνούσε μαζί με τον βασιλέα Γεώργιο ο δικτάτορας Ιωάννης Μεταξάς οι οποίοι και ήταν κάπως αγαπτιοί στον λαό. Ο μεταξάς είχε καταφέρει να μαζέψει μαζί του την νεολαία και μάθαινε στους νέους να είναι υπερήφανοι, να αγαπούν την πατρίδα, όλοι ντυμένοι με στολές προσκόπων να τραγουδούν. Ο ύμνος της νεολαίας: «Στην γενναία μας πατρίδα την τρανή και ιστορική, Σεις απόμεινες ελπίδα νεολαία ελληνική. Στη περήφανη ψυχή σου εθνική φωτίζει γη, Και ο μεγάλος κυβερνήτης πάντα εμπρός μας οδηγεί. Εμπρός για μια Ελλάδα νέα εμπρός με ελληνική καρδιά, Εμπρός περήφανα γενναία της Ελλάδος τα παιδιά. Εμπρός η δόξα η παλιά μας να ξαναζήσει είναι καιρός με το μεγάλο βασιλιά μας εμπρός πάντα εμπρός». Δεν είχε μόνο η Ελλάδα δικτατορία εκείνον το καιρό. Στην Ιταλία ήταν ο Μουσουλίνης, στην Ισπανία ο Φράγκο και στην Γερμανία ο Χίτλερ, ο άνθρωπος εκείνος που του πέρασε από το μυαλό να κατακτήσει όλη την Ευρώπη.